روایت عزت ا... ضرغامی از روزهای پر التهاب انقلاب و دانشگاه

باری که دانشگاه از روی دوش انقلاب برداشت

محمودرضا کریمی
روزنامه‌نگار

گفت‌وگو

با توجه به آغاز چهلمین سالگرد پیروزی انقلاب اسلامی و آغاز دهه فجر با یکی از مسئولان و دانشجویان فعال زمان پیروزی انقلاب اسلامی به گفت‌وگو پرداختیم. مهندس عزت‌ا... ضرغامی، رئیس اسبق سازمان صداوسیما و عضو شورای عالی انقلاب فرهنگی و شورای عالی فضای مجازی است. او یکی از فعالان دانشجویی در تسخیر لانه‌جاسوسی بود. به سراغ او رفتیم و در مورد نقش دانشگاه در پیروزی انقلاب گفت‌وگو کردیم اما طبیعی است وقتی مقابل عزت‌ا... ضرغامی، رئیس اسبق سازمان صداوسیما برای مصاحبه می‌نشینی طبعا بسیاری از سوژه‌ها و سوال‌های دیگر هم مطرح می‌شود. او ناگفته‌هایی را از دوران حضورش در وزارتخانه ارشاد، وزارت دفاع، دولت حسن روحانی و صداوسیما مطرح کرده است. در ادامه بخشی از مصاحبه «فرهیختگان» با «عزت‌ا... ضرغامی» آمده است، مشروح گفت‌وگو نیز به‌زودی در این روزنامه منتشر خواهد شد.

عکس: استژن هاجیو امرسیتگان

عزت‌ا... ضرغامی نقش دانشگاه در پیروزی انقلاب را بعد از روحانیت در رهبری انقلاب بی‌بدیل دانست و افزود: رهبری، اصلی برعهده امام(ره) و حوزه‌های علمیه و روحانیت آگاه و مبارز بود. در مرحله بعد دانشگاه، نخبگان و مبارزات دانشجویی و آگاه‌بخش آنان نقش کلیدی در پیروزی انقلاب اسلامی داشت.

عضو شورای عالی انقلاب فرهنگی ادامه داد: جریانات مختلف سیاسی در دانشگاه‌ها بودند اما نیروهای مذهبی و انقلابی نقش محوری و کلیدی در دانشگاه و سهم بزرگی در پیروزی انقلاب داشتند. بعد از پیروزی انقلاب هم با نهادسازی‌هایی همانند جهاد دانشگاهی برای پیشرفت و آبادانی کشور کارهای زمین مانده را انجام دادند.

وی تصریح کرد: دانشجویان بعد از پیروزی انقلاب اسلامی رسالت‌های بزرگ برای خود تعریف و حضرت امام(ره) هم پشتیبانی می‌کردند. البته دانشجویان پرشور و باانگیزه بودند. دانشجویان در آن زمان کارهای بزرگی انجام دادند که در جاهایی بعضا بالاتر از کارهای ملی بود و تاریخ‌ساز شد.

ضرغامی با بیان اینکه جنبش دانشجویی بعد از پیروزی انقلاب دو کار بزرگ انجام داد، افزود: تسخیر لانه‌جاسوسی یکی از کارهای بزرگ بود، تسخیر لانه‌جاسوسی در کنار ایده شجاعانه، این حرکت و رفتار خردمندانه و باتدبیر دانشجویان در طول ۶ ماه اول در لانه‌جاسوسی، یک حرکت بسیار بزرگ و تعیین‌کننده بود که به درستی امام(ره) از آن به‌عنوان انقلاب دوم یاد کردند.

وی در انقلاب اول، سمبل مبارزه را مردم و سمبل طاغوت را شاه دانست و اظهارداشت: رژیم طاغوت رژیم مستبدی بود و مردم با آن مبارزه می‌کردند و هدفگذاری آنها سقوط شاه بود به دلیل اینکه نماد همه این بدی‌ها را در شاه می‌دیدند. در حالی که شاه یک عروسک خیمه‌شب‌بازی استکبار و آمریکا بود.

این دانشجوی تسخیرکننده لانه‌جاسوسی ادامه داد: شاه سقوط کرد ولی هنوز مبارزه با دشمن اصلی تعمیق و به معنای واقعی دشمن‌شناسی ایجاد نشده بود. استکبار و شیطان بزرگ از همان روزهای اول پیروزی انقلاب در راستای غائله براندازی نظام طرح‌ها و ایده‌هایی را طراحی کرد که اگر عظمت و حقانیت انقلاب نبود هرکدام می‌توانست یک انقلاب را نابود کند.

وی تصریح کرد: تمام نقشه‌های براندازی در لانه‌جاسوسی یا طراحی یا طرح‌هایی آماده بود که اجرا می‌شد. لانه‌جاسوسی گرفته و افشاگری‌ها شروع و برای مردم خوانده شد و مردم بلافاصله آمدند و آنجا را رها نکردند. انقلاب بزرگی شکل گرفت و مواضع ضدآمریکایی، ضدامپریالیستی و ضداستکباری در مردم تامین شد و بصیرت مردم در این حوزه بالا رفت. این حرکت بزرگ دانشجویی بود.

رئیس اسبق سازمان صداوسیما خاطرنشان کرد: همه زمامداران و مسئولان خود را در آن زمان با ماجرای تسخیر لانه‌جاسوسی تطبیق کردند. آنکه قبول نداشت استعفا داد و رفت، همانند دولت موقت که نتوانستند تحمل کنند. برخی هم که مشکل داشتند دیدند که این حرکت بزرگ‌تر است و خود را هماهنگ کردند. برخی هم انقلابی بودند و قبول داشتند. این افتخاری برای جریان دانشجویی است.

وی در ادامه به پشیمانی برخی از تسخیرکنندگان لانه‌جاسوسی در زمان دولت اصلاحات اشاره و تصریح کرد: در سال‌های اول اصلاحات برخی‌ها سعی کردند تسخیرکردن لانه‌جاسوسی را زیرسوال ببرند و اظهار پشیمانی کنند و حرف‌هایی زدند که اگر این کار را نمی‌کردیم بهتر بود و شرمنده شدند و حتی عذرخواهی کردند ولی امروز آن فضا دیگر وجود ندارد.

ضرغامی ادامه داد: امروز فکر کنم هر یک از دانشجویان پیرو خط امام(ره) در هر جریان فکری و سیاسی قبول دارند که تسخیر لانه‌جاسوسی حرکتی درست، بزرگ و لازم بود و برکات آن نصیب انقلاب شد و اگر در مقطعی انفعال ایجاد شد، الان مرتفع شده است.

وی انقلاب فرهنگی را دومین کار بزرگ دانشجویان بعد از پیروزی انقلاب دانست و افزود: دانشجویان در انقلاب فرهنگی که یک کار کاملا متحول‌کننده بود، توانستند نظام کشور را در اختیار بگیرند و یک جریان را عوض کنند.

عضو شورای عالی انقلاب فرهنگی با بیان اینکه انقلاب فرهنگی یک حرکت شجاعانه، سیاسی، علمی، آموزشی و فرهنگی بود، تصریح کرد: انقلاب فرهنگی یک انقلاب در همه عرصه‌ها بود. اولا گروه‌های سیاسی به قدری با جرات شدند که تمام ساختمان‌ها را گرفته بودند و کسی جرات نداشت اینها را بیرون کند و کلاس درس تشکیل دهد که نمونه بارز آن در دانشگاه امیرکبیر اتفاق افتاد.

وی ادامه داد: آقای «حسن فریداعلم» رفیق آقای بازرگان در دولت موقت رئیس دانشگاه امیرکبیر شد. در آن زمان با هم همکاری داشتیم. یک ساختمان بزرگ برای علوم پایه در این دانشگاه افتتاح شده بود اما تمام اتاق‌های این ساختمان را گروهک‌های سیاسی اعم از چریک‌های فدایی، حزب توده، حزب خلق، حزب راه مردم و... گرفته بودند. یک اتاق نبود که کلاس تشکیل شود. هربار که رئیس دانشگاه با معاون آموزشی در آن ساختمان حاضر می‌شدند و اعلام می‌کردند که یک طبقه را به ما بدهید تا کلاس‌هایمان را تشکیل دهیم، آنها غوغا می‌کردند. این فضای دانشگاه بود.

ضرغامی خاطرنشان کرد: انقلاب فرهنگی که ایجاد شد در ظاهر انقلاب دانشی بود اما توانست تحولات زیادی را ایجاد کند. در انقلاب فرهنگی دانشگاه‌ها تعطیل، پاکسازی‌ها انجام، تکلیف ضدانقلاب مشخص و اداره آموزش عالی کشور ساماندهی شد. وی با بیان اینکه تا قبل از انقلاب فرهنگی، استادان طاغوتی، رفتارهای نادرست و فرهنگ‌های غلط در دانشگاه‌ها وجود داشت، اظهارداشت: اگر استاد مسلمانی در آن زمان قصد سخن گفتن داشت در حدی جو در نشست عمومی ایجاد می‌کردند که اصلا نمی‌توانست حرفی بزند و می‌توان گفت که برخوردهای افراطی و تند وجود داشت. انقلاب فرهنگی خیلی خوب بود چون توانستیم به وسیله آن کادرسازی کنیم و صحن دانشگاه‌ها را پاک کنیم. آن حرکت در آن مقطع یک حرکت انقلابی و نجات‌بخش بود.

رئیس اسبق رسانه ملی با برشمردن دیگر اقدام بزرگ دانشجویان گفت: فعالیت دانشجویان در امور سازندگی منجر به تشکیل جهاد سازندگی شد. کل ایده و کل حرکت جهاد سازندگی دانشجویی بود که در دانشگاه‌های مختلف شکل گرفت. مثلا در دانشگاه امیرکبیر بخشی داشتیم که کمیته کارگری بود و خیلی از دانشجویان آنجا بودند و کارهای کارگری و سازندگی می‌کردند. اینها اندک اندک شکل گرفت. خیلی از این بچه‌ها بعدا هسته اولیه جهادسازندگی را بنا نهادند و البته این نهاد عظیم سازندگی در کشور خدمات ارزنده‌ای داشت، الان هم وزارت جهادکشاورزی از دستاوردهای جهادسازندگی آن روز است.

ضرغامی در ادامه گفت‌وگوی خود با «فرهیختگان» فعالیت‌های دانشجویی را منشأ خیر بزرگ دانست و گفت: دانشجویان در جهادسازندگی نیاز واقعی کشور را تشخیص می‌دادند و با روحیه جهادی نیازهای کشور را رفع‌ورجوع می‌کردند که البته این ماجرا هم داستان مفصلی دارد. در سال‌های پس از انقلاب دانشگاه زنده شد. بسیاری از کارهایی که در ایام جنگ، در حوزه صنعت انجام شد، به این دلیل بود که پروژه‌ها را به دانشگاه می‌بردند و در دانشگاه کارها انجام می‌شد. در آن ایام یادم هست که در حوزه‌هایی مثل نفت یا صنایعی مانند کارخانه‌های پارچه بافی به اندازه‌ای پروژه در دانشگاه تعریف می‌شد که واقعا تعجب‌آور بود. رئیس اسبق سازمان صداوسیما با بیان اینکه «معتقدم امروز هم اگر بخواهیم می‌توانیم در کنار همه کارهای خاصی که دانشگاه‌ها انجام می‌دهند، اتفاقات بزرگ دیگری را هم رقم بزنیم»، گفت: امروز یک اشکال اصلی من به جریان‌های دانشجویی این است که دنبال کار بزرگ نیستند. امروز باید کارهای بزرگ از سوی دانشجویان در کشور صورت پذیرد تا نتایج آن که امروز مورد نیاز انقلاب است را ببینیم. چنانکه معتقدم در ابتدای انقلاب هم اگر دانشجویان کشور می‌خواستند فکر کنند که با فلان کار دولت و وزیر و... مخالف هستند و لذا نیازی به انجام کار ویژه‌ای نیست، قطعا در آن زمان هم کاری انجام نمی‌شد و ثمرات بزرگی که در ایام جنگ دیدیم را هرگز تجربه نمی‌کردیم.

وی با متذکر شدن مطالبه رهبری در این زمینه گفت: در همین راستا معتقدم مساله «آتش به اختیار»ی که مقام معظم رهبری می‌گویند همان رفتاری است که دانشجویان زمان امام(ره) داشتند. اگر دانشجویان در آن زمان هم می‌خواستند برای انجام همه کارها اجازه بگیرند، نه واقعه لانه‌جاسوسی اتفاق می‌افتاد و نه انقلاب فرهنگی. روحیه سالم دانشجویی می‌خواهد خدمت کند، این جریان با زیربنای صداقت همراه است و در ابتدای انقلاب دنبال جریان‌های سیاسی نبودند و حتی آنقدر قوی حرکت می‌کردند که بعضا جریان‌های سیاسی را هم با خود همراه می‌کردند.

عزت‌ا... ضرغامی با تاکید بر عدم وابستگی جریان دانشجویی به احزاب سیاسی در ابتدای انقلاب خاطرنشان کرد: به یاد دارم گروه‌های مختلف از جلوی لانه‌جاسوسی عبور می‌کردند مثلا مجاهدین انقلاب اسلامی که گروه حزب‌اللهی خوبی بودند و مقابل منافقین ایجاد شدند اما هر کاری کردند نماینده آنها بیاید و بیانیه بخواند، دانشجویان اجازه ندادند. شاید من هم ناراحت بودم و می‌گفتم اینها گروه‌های خط امام(ره) هستند و با منافقین می‌جنگیدند ولی برخی از دوستان این نظر را داشتند که درست است اینها گروه‌های مورد تایید هستند ولی اگر پای گروه‌ها و احزاب به ماجرای سفارت باز شود استقلال عمل دانشجویان زیرسوال می‌رود. من حالا که چند دهه از آن ماجرا می‌گذرد می‌بینم که آن کار، اقدام درستی بود. امروز همه کارها سیاسی شده است و برای همین کار جلو نمی‌رود.

وی با مقایسه مسیر حرکت جریان دانشجویی در سال‌های اخیر با ایام ابتدایی انقلاب و دوران جنگ تحمیلی بیان داشت: امروز گاهی مشاهده می‌شود که سطح مطالبه دانشجو را در سطح مطالبات صنفی پایین آورده‌اند و بعضا در موارد دیگر، دانشجویان تنها فعالیت‌های رسانه‌ای و انتقادی انجام می‌دهند. البته این کار در حد خود خوب است. من معتقدم دانشجوی شجاع باید انتقاد کند و با شجاعت انحرافات را زیرسوال ببرد ولی این بخشی از کار است اما دانشجو در حوزه سازندگی باید حرکت‌های بزرگ ایجابی انجام دهد. احساس من این است که این حوزه الان کمرنگ شده است. لذا اعتقاد دارم اگر می‌خواهیم در این حوزه کار کنیم بچه‌ها در دانشگاه‌ها به‌ویژه نیروهای نخبه باید فکر کنند، ببینند در کجا تبدیل به عنصر نق‌زن شدند و کجاها واقعا کارهای ایجابی درجه‌یک انجام دادند. به نظر من باید خودانتقادی در دانشگاه‌ها و دانشجویان ایجاد شود. به همین دلیل معتقدم امروز اگر مشکل تورم و فقر و رکود داریم راه‌حل هم دارد. ایده می‌خواهد، پیشنهادات خوب می‌خواهد. بالاخره کار از یک جایی باید شروع شود. خیلی‌ها از اینها به دولت ربطی ندارد.

وی در پایان متذکر شد: من فکر کنم برخی جاها دانشجویان دنبال کارهای راحت‌تر هستند. دنبال انتقاد و بیانیه صادر کردن و مخالفت کردن هستند. آن هم مهم است اما مزیت نسبی دانشجو شجاعت او و قدرت ایجاد تغییرات بزرگ است.

حسین شمسایی مجری مراسم نمادین استقبال از امام خمینی(ره) در گفت‌وگو با «فرهیختگان» اقدام علما برای تمرین مراسم استقبال و تحصن در دانشگاه تهران را تشریح کرد

داستان یک عکس

گفت‌وگو

همزمان با ایام‌ا... دهه فجر و بازگشت حضرت امام خمینی به میهن روزنامه «فرهیختگان» برآن شد تا برای اولین بار عکسی را منتشر کند که نشان‌دهنده مراسم نمادین استقبال از حضرت امام(ره) چند روز قبل از ۱۲ بهمن است. در این مراسم آیت‌ا... بهشتی به سخنرانی پرداختند و حضرت آیت‌ا... خامنه‌ای قطعنامه این مراسم را قرائت کردند. در همین زمینه و برای تشریح جزئیات این عکس «فرهیختگان» برآن شد تا با حسین شمسایی، عضو کمیته استقبال از حضرت امام(ره) و مجری برنامه گفت‌وگو کند. در ادامه متن آن آمده است.

حسین شمسایی عضو کمیته استقبال از حضرت امام خمینی(ره) در گفت‌وگو با «فرهیختگان» توضیحاتی درخصوص عکس منتشر شده در صفحه اول روزنامه را ارائه کرد. وی با بیان اینکه عکس منتشر شده در صفحه اول روزنامه «فرهیختگان» مربوط به حضور جمعی از علما و انقلابیون در بهشت‌زهرا در صبح ۸ بهمن ماه ۱۳۵۷ است گفت: طبق برنامه حضرت امام(ره) قرار بود ۱۲ بهمن وارد تهران شوند، ولی بختیار دستور بسته شدن فرودگاه را داده بود، بر همین اساس تصمیم گرفته شد به‌منظور تمرین برگزاری برنامه، مراسم استقبال به صورت نمایش در بهشت‌زهرا(س) یک بار اجرا شود. در حقیقت این مراسم مانور و تمرینی برای استقبال اصلی از امام(ره) بود.

وی با بیان اینکه آیات بهشتی، هاشمی، خامنه‌ای، محلاتی، مطهری و بسیاری از علمای دیگر در این مراسم حاضر بودند، تصریح کرد: در این مراسم که بنده مجری آن بودم آیت‌ا... بهشتی سخنرانی و آیت‌ا... خامنه‌ای نیز قطعنامه‌ای را قرائت کردند.

عضو کمیته استقبال از حضرت امام خمینی(ره) ادامه داد: آن روز جمعیت فراوانی از مردم در بهشت‌زهرا حاضر شده بودند و حیف بود این جمعیت بدون هیچ برنامه‌ای بهشت‌زهرا را ترک کنند. در همین راستا در کمیته استقبال تصمیم بر این گرفته شده بود که با محوریت شهید بهشتی این برنامه اجرا شود. مجری برنامه هشتم بهمن ماه بهشت‌زهرا(س) افزود: طبق برنامه‌ریزی‌های انجام گرفته، آقای مرتضایی‌فر شعارهایی را آماده کرده و بنده دکلمه و شعر خواندم که در این عکس مشخص است.

شمسایی با اشاره به حضور پرشور علما و روحانیون در این مراسم گفت: مردم و علما به این مراسم نمادین دعوت شدند تا به بختیار اولتیماتوم داده شود که تا به امروز ما مردم را کنترل کردیم ولی اگر هرگونه تاخیر دیگری در پرواز امام خمینی به سوی تهران اتفاق بیفتد، مسئولیت آن برعهده دولت غیرقانونی بختیار است.

وی در ادامه به تشکیل گروه سرود برای مراسم استقبال از حضرت امام اشاره و تصریح کرد: سرود «برخیزید ای شهیدان خدا» برای استقبال از امام در بهشت‌زهرا آماده شده بود ولی وقتی فرودگاه بسته شد، دوستان تصمیم گرفتند تا این سرودها خوانده نشود و آن حالت تازگی سرودهای انقلابی برای مراسم اصلی دست نخورده باقی بماند.

عضو کمیته استقبال از حضرت امام خمینی(ره) در پایان با بیان اینکه بعد از مراسم علمای حاضردر بهشت‌زهرا(س) در گروه‌های کوچک و بعضا دو نفر دو نفر برای تحصن به سمت مسجد دانشگاه تهران رفتند، گفت: علما اگر به صورت گروهی به سمت دانشگاه تهران می‌رفتند، قادر به ورود به دانشگاه نبودند و از حضور آنها ممانعت به عمل می‌آمد. به همین علت علما به صورت غیرمحسوس برای تحصن وارد دانشگاه تهران شدند.

روایت یک تحصن تاریخی که زمینه‌ساز بازگشت امام شد

انقلابیون در سنگر دانشگاه

گزارش

فرودگاه مهرآباد همچنان در محاصره تانک‌ها، زره‌پوش‌ها و اتومبیل‌های آتش‌نشانی است. فرار سربازان، درجه‌داران و افسران از پادگان‌ها و پیوستن آنها به مردم هم حالا دیگر حسابی فراگیر شده. روزنامه‌ها خبر می‌دهند افسران نیروهای سه‌گانه در پایگاه‌های خود در تهران، اصفهان، کرمانشاه، دزفول، همدان، بندر بوشهر و بندر پهلوی اقدام به تظاهرات و اعتصاب غذا کرده‌اند.

قرار بر این بود که امام خمینی سه روز قبل‌تر در روز پنجم بهمن راهی تهران شوند اما بختیار با بستن فرودگاه‌ها مانع از انجام این امر شده. آن‌طور که در بیانیه کارکنان هواپیمایی ملی اعلام شده قسمت‌هایی از هواپیمایی که قرار بود از تهران عازم پاریس شود توسط عمال رژیم شاهنشاهی خراب شده است. در اعتراض به این اقدام دولت بختیار، حدود ۴۰ نفر از روحانیون مبارز و انقلابی، در مسجد دانشگاه تهران تحصن کرده‌اند. روحانیونی که این روزها دیگر نام و چهره‌شان کمابیش برای بخش‌های زیادی از مردم آشناست. سیدمحمد حسینی بهشتی، مرتضی مطهری، عطاءا... اشرفی اصفهانی، سیدمحمود طالقانی، محمدجواد باهنر، سیدعلی خامنه‌ای، اکبر هاشمی‌رفسنجانی، محمد امامی کاشانی، محمد یزدی، علی مشکینی، محمد صدوقی و... از جمله این متحصنین هستند و می‌گویند پایان تحصن‌شان تنها یک شرط دارد و آن یک شرط عبارت است از بازگشت حضرت امام. امام خمینی(ره) با توجه به ممانعت از بازگشت‌شان به تهران در پنج بهمن طی پیامی اعلام کردند: «از اینکه ایادی اجانب، فرودگاه‌های سراسر ایران را به روی من بسته‌اند، به ناچار تصمیم گرفتم که روز یکشنبه ۲۹ صفر(۸ بهمن) به کشور برگشته و چون سربازی در کنار شما به مبارزه علیه استعمار و استبداد تا پیروزی نهایی ادامه دهم.»

امروز (۸ بهمن ۵۸) اما روزنامه‌ها خبر داده‌اند که سفر امام خمینی دو روز دیگر به تعویق افتاد. خبری که جامعه را دوباره شوکه کرده و آتش خشم و نگرانی مردم را برافروخته. درگیری‌های پراکنده شروع شده و با گذشت چندساعت، شدت گرفته. مردم شعار می‌دهند «وای به حالت بختیار، اگر خمینی دیر بیاد» و «اگر خمینی دیر بیاد، مسلسل‌ها بیرون میاد». تظاهرات کنندگان به سوی فرودگاه مهرآباد حرکت کرده‌اند. فرودگاه اما همچنان در محاصره نظامیان است. زد و خورد مردم و نظامیان به اوج خود رسیده و فریاد «ا... اکبر» انقلابیون با صدای گلوله‌ها حسابی درهم پیچیده است. در همین گیرودار چند کیلومتر این سوتر، تعدادی روحانی در مسجد دانشگاه تهران بست نشسته‌اند و در اولین اعلامیه خود اعلام کرده‌اند: «... تا بازگشت حضرت آیت‌ا... العظمی امام خمینی (دام ظله) به وطن، به آغوش پر از مهر ملت، در مسجد دانشگاه تهران تحصن اختیار می‌کنیم و از این محل مقدس در کنار برادران دانشجوی خود، ندای حق‌طلبانه خود را به گوش جهانیان خواهیم رساند... .»

بختیار همچنان به تلاش برای باقی ماندن در قدرت و سرپا نگه داشتن سلطنت ادامه می‌دهد. تلاش‌های او البته در حالی است که مهدی بازرگان یک روز پیش از ممانعت او از ورود امام، در وصفش گفته «من او(بختیار) را از ۳۴ سال پیش می‌شناسم و با هم در نهضت مقاومت و در جبهه ملی همکاری داشته‌ایم. او مردی وطن‌پرست!، بسیار منطقی! و دارای تشخیص درست! است. با آشنایی‌ای که به سوابق او دارم، قاعدتا باید خود را در اختیار انقلاب بگذارد و در نتیجه استعفا کند، مگر اینکه در این اواخر، شخصیت او عوض شده باشد.» نخست‌وزیر چند روز قبل دست به قلم شده بود و در نامه‌ای به آیت‌ا... خمینی درخواست کرده بود که به او مهلت کافی برای انجام تغییرات داده شود. نامه‌ای که البته راه به جایی نبرد و بختیار را به این جمع‌بندی رساند که برای مذاکره مستقیم با حضرت امام، شخصا راهی پاریس شود. همین موضوع باعث شد تا برخی از رسانه‌های حکومتی اقدام به شایعه‌سازی کنند و بنویسند که امام خمینی با پذیرفتن بختیار موافقت کرده است.

پیام هشتم بهمن ماه معظم‌له خطاب به حضرات حجج اسلام تهران و سایر شهرستان‌ها اما همه رشته‌ها را پنبه کرد. آیت‌ا... در این پیام تصریح کرده‌اند: «آنچه ذکر شده است که من شاپور بختیار را با سمت نخست‌وزیری می‌پذیرم، دروغ است بلکه تا استعفا ندهد او را نمی‌پذیرم؛ چون او را قانونی نمی‌دانم... من با بختیار تفاهمی نکرده‌ام و آنچه سابق گفته است که گفت‌وگو بین او و من بوده، دروغ محض است. ملت باید موضع خود را حفظ کنند و مراقب توطئه‌ها باشند.»

با انتشار خبر تحصن علما و روحانیون، مردمی که برای شرکت در مراسم استقبال از شهرهای دیگر به تهران آمده‌اند دسته‌دسته با سر دادن نوحه و شعار در جمع علمای متحصن شرکت می‌کنند. این رفت‌وآمدها البته در بیرون دانشگاه با درگیری و خاک و خون همراه است. درگیری‌هایی که فقط در یک فقره از آنها در میدان ۲۴ اسفند (میدان انقلاب) بیش از ۱۰۰ نفر شهید و ۴۰۰ تن زخمی شدند.

آن‌طور که در تاریخ آمده دامنه این تحصن از روز هشتم بهمن فراتر رفت و به روزهای دوم و سوم اسفندماه کشیده شد تا جایی که شمار شرکت‌کنندگان در تحصن به ۲۰۰۰ نفر رسید. تحصنی که سرانجام دولت شاپور بختیار را وادار ساخت فرودگاه‌ها را باز کند و ضمن برداشتن گامی دیگر به عقب، زمینه بازگشت حضرت امام(ره) را فراهم آورد.